

[Aase Olesen]

pressen, næsten kun er de skuffede, dem, der derfor er utilfredse med afgørelserne.

Eksempler læst op fra folketingets talerstol gør sig altid godt, det kan jeg godt give fremskridtspartiets ordfører ret i, men det er ikke sikkert, det bliver mere rigtigt af, at man gør sådan noget af den grund. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi herinde som lovgivere siger til os selv: ja men når vi siger, der skal være generelle krav, og vi siger, at myndighederne skal vurdere de enkelte ansøgere, så har vi også et ansvar for at give disse myndigheder i videste forstand ordentlige arbejdsvilkår. De kan aldrig tage til genmæle over for alle disse mange historier. Vi forlanger, at de skal være kontrollerende. Ja men så er der ikke noget at sige til, at de, der søger om at blive adoptanter og får afslag, oplever dem som negative og kontrollanter. Det er os herinde, der har sagt, de skal være negative, når vi siger, at ikke alle blot skal kunne gå hen og adoptere uanset forholdene, sådan som fremskridtspartiet foreslår. Hensigten i sig selv med den lovgivning, der siger, at vi her opstiller nogle generelle krav, er så at sige negativ, set med ansøgerens øjne, og det er vi nødt til at stå ved herinde. Vi kan ikke bare læse voldsomme anklager op om arrogance, og jeg ved ikke hvad. Vi forlanger også, at disse myndigheder skal være grundige, og det kan så ikke hjælpe, at vi beskylder folk for at være meningsløst pedantiske, eller hvad vi vil.

Når det er sagt, vil jeg ikke afvise, at der kan være tale om, at man unødigt trækker behandlinger i langdrag – jeg har været inde på det før – og det er vi naturligvis parate til at se på. Men der er et par enkelte ting, jeg godt vil føje til.

Vi forlanger, at det er mennesker, der skal vurdere andre mennesker. Deri ligger også, at der gøres fejl; ingen mennesker er fejlfri. Der vil ikke kunne forekomme over 600 undersøgelser hvert år, uden at der tages fejl. Vi må også være så forstående herinde over for dem, der har med disse vanskelige sager at gøre, at vi må kunne acceptere, at der gøres fejl, og selvfølgelig gøre alt, hvad vi kan for, at nogle af fejlene kan rettes, ikke mindst fordi disse sager er lukkede.

Det kan ikke hjælpe at sige, at det kun og udelukkende er udtryk for arrogance, når man ikke giver folk den rigtige begrundelse eller ikke giver dem nogen begrundelse. Vi

må fastholde, at det må være et ønske så langt som overhovedet muligt at give folk begrundelser, men hvem har lyst til at få den begrundelse, at de lider af en dødelig sygdom og ikke kan regne med at leve, til barnet er voksent? Hvem har lyst til at få den begrundelse, at den ene af parterne er så småt begavet, at man ikke kan få lov til at adoptere netop det barn, der er tale om? Hvor langt skal vi gå i de ubarmhjertige begrundelser? Er det det, man ønsker, eller vil man acceptere, at svarene somme tider bliver lidt kortfattede?

Der har tidligere været rejst kritik af, hvordan loven fra 1976 er blevet administreret. Det førte til, at man også fik en debat her i folketinget, og da sagde den daværende justitsminister, at han fandt, at dette burde diskuteres i retsudvalget, og det har mange her været inde på. Men jeg vil gerne minde om, at den daværende justitsminister, hr. Erling Jensen, også indkaldte til en konference – den foregik den 14. februar 1978 på LO-skolen – og jeg vil egentlig godt foreslå den nuværende justitsminister at overveje, om ikke det var en rimelig form, fremfor at vi nu får en gevaldig udveksling af papirer og deputationer løbende i retsudvalget, hvor vi så alligevel sidder og ikke kan få den egentlige diskussion og den egentlige begrundelse. Derfor skal mit forslag være, uanset at vi fortsat skal behandle tingene i retsudvalget, at man forsøger at gentage konferencen i 1978 for derigennem at få lejlighed til at høre den anden part, som vi altså også har et ansvar for, nemlig de behandlende myndigheder.

Wilhelm (VS):

Der er en særlig baggrund for, at der netop nu foreslås lempelser i adoptionsbetingelserne, og det synes jeg skal nævnes her. Mens der tidligere var kødannelser med hensyn til adoption, har der nu på det seneste været et faldende ansøgertal, og der har endda, selv om tallene er små, været et kraftigt stigende antal af danske børn til adoption. Det mener jeg siger noget om de vanskelige vilkår for børnefamilier, som også afspejles i de hjemlige fødselstal. Jeg synes, at det lige skal nævnes for at minde os om, at det står galt til med børnefamiliernes økonomiske og sociale vilkår.